

Haklar Yeniyor

Aylinim yazdı, bu sefer cevap vermek istemedim ona. Belki arar ve sesini duyarım. Fakat bunu duymaya hazır olmadığımı karar verdim en sonunda. Kader, ağlarını örer belki hızlıca. Belki bundan birkaç sene sonra, kavuşurum Aylinime ve çocuklarıma. Bilemiyorum.

‘Gözlenir sokak, kat 7, no 14. Arıza kodu 7. Çamaşır Makinesi.’

Çıktım yola, yollar zaten çıkılmak içindir aslında. ‘Yolu kaybetmektense yolda kaybolmayı yeğlerim’ vardı aklımda. Haruna söylemek istedim usulca. “*Gönlümün Kül Tablasında*” yazıyordu. Herkes bilsin istiyorum bu kitabı. Yazarıyla tanışamadım hâla. Hâla dövüşmedim hayatla. Harun ise, şu aralar sanırım bir yolda. Kilo vermekte, telefon oyunlarını bırakıp düşünmeye vakit harcamakta.

İrkildim, harunun frene sertçe basmasıyla. “Bulamadım evi” dedi bana. Ona bulanların muhakkak arayanlar olduğunu söyledim yüksek bir ses tonuyla. Normalde buna gülecek birisi olan Harun, uzun düşüncelerle girdi savaşa. Kafasında bir ampül yada elektrikleme oldu galiba.

Müşteriyi aramadık, normalde arardık ama yolu aramak daha cazip geldi. Bugünde böyle olsun istedik. Evi bulduk, asansöre binip fazlasıyla vakit kazandık ve kapıyı çaldık. Kapıyı açan 40’lı yaşlarında, disiplinli gözüken bir adamdı. Ayakkabılığında bir kadına dair hiçbir şey yoktu.

“Vazgeçtim” dedi adam, “Lütfen yapmayın makinemi”. Daha önce bize makinesini yapmamız için yalvaran çok insan olmuştu. Bolca özür dileyen insanlar. İlk kez yapmamak için istek alıyorduk. Bunun üzerine iyice afalladık. Bize içeriye davet etti. Adamın suratından ve hareketlerinden hüznü ortadaydı. Ev, zengin içerikli bir ev olmasına rağmen bir tür kasvet ortadaydı. Gerçek kasveti kokusundan tanırım ben, gözlerimi yaşartır. Çocukluğum hatırıma gelir.

- “Size bir kahve yapardım ama haddinden fazla düşünceliyim” dedi adam.

Ve ekledi;

- “Zeki Demirkubuz filminden hâliceyim şu anda” (Harun’un yüzündeki ince gülümseyi görmeniz gerekiyordu)

Adam durmadı, devam etti;

- “Bir dönemler, dönem benimdi. Sonra dönem değişmedi, biz değiştirildik. Çakarlı arabalar ile gezerdik biz, trafiğe hiç takılmazdık. Helâllik almamız gereken onlarca insan varken, biz kendimizi hak sahibi görürdük. Babası işçi, annesi ev hanımı ve bankalar yüzünden bankalara tonlarca borcu olan insanların evlerini ihâle ile sattırıp kendimiz alırdık. Piyasayı domine edip, daha pahalıya satardık. Şimdi olsa yapmam, o zaman göremiyorduk. Aynı

duruma düşmeden, görebilmem imkansızdı. Şatafat, sadeliğin en yakıştığı insana bile yüzük taktırır.”

Hatırıma, “Gönlümün Kül Tablasında” ‘ki alıntılar bölümünden bir şiir geldi, ezberden yokladım anında.

(Bir çocuğun ağzından)

*Mesela: Bugün bir olay yaşadım, örnek olsun
Babam işçi, annem evhanımı, tonla borcumuz var
Evimizi icra ettiler, önce sordum niçin? Düzen buymuş
Olmaz olsun böyle düzen öl de kurtul
Diye geçirdik içimizden, gidebileceğimiz bi köy de yoktu
Sonra ihaleyle sattılar evimizi, bir mafya aldı
Daha pahalıya satacaklarmış, öyle duydum
Hey Allah’ın elçisi, bugün böyle oldu.*

Ve aynı kitapta, alıntılar kısmında yazıyordu

İmkanın mı yok? vicdanın mı var? zâlim olmamak için.

Revision #1

Created 9 Aralık 2023 11:06:33 by Kelimeadam

Updated 9 Aralık 2023 11:09:03 by Kelimeadam